

(20-23) *Родителите му отговориха и им рекоха: знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем, или кой му е отворил очите, ние не знаем. Той сам е пълнолетен; него попитайте; нека сам говори за себе си. Това казаха родителите му, понеже се бояха от иудеите; защото иудеите се бяха вече сдумали да отлъчат от синагогата оногова, който Го признае за Христа. Затова и родителите му казаха: той е пълнолетен; него попитайте,* фарисеите задали на родителите на слепия три въпроса: 1) това техният син ли е; 2) сляп ли се е родил; 3) как е станал зрящ. На първите два въпроса те отговарят утвърдително, че е техният син и че се е родил сляп, а за начина на изцеление не отговарят поради незнание. Така се случило, без съмнение, за да бъде призната истината по-твърдо, за да я засвидетелства самият получил благоденствието и поради това - най-достовоерен свидетел, както и родителите му казват: „Той сам е пълнолетен, не е дете или непълнолетен, че да не разбира как се е изцерил“. Родителите му отговорили така, понеже се боели от фарисеите. Те били нетвърди и помалодушни от сина си. А той станал безстрашен свидетел на истината: започнал да вижда добре и с мислените си очи.

(24-29) *Тогавя повикаха повторно човека, който преди беше сляп, и му казаха: въздай Богу слава; ние знаем, че Тоя Човек е грешник. Той отговори и рече: дали е грешник, не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам. Пак го попитаха: какво ти направи? Как ти отвори очите? Отговори им: казах ви вече, и не чухте; какво пак искате да чуете? Да не би и вие да искате да Му станете ученици? А те го излокаха и рекоха: ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици. Ние знаем, че на Моисея е говорил Бог; а Тогова не знаем откъде е. Както родителите настоявали на това, че трябва да питат сина им, така и правят високомерните. Те го довеждат, но не за да го питат, а за да му внушат обвинение срещу Изцелителя. Защото внушението: *Въздай Богу слава*, означава: „Изповядай, че Иисус не е сторил нищо за теб“, и поставят Божията слава в това, да не се приписва нищо добро на Иисуса! *Ние* - казват - *знаем, че Тоя Човек е грешник*. А защо не Го изобличихте, когато Той ви прикани към това, казвайки: *Кой от вас ще Ме укори за грях?* (Йоан. 8:46). Слепецът казва: „Дали е грешник, не зная, и сега не изследвам това, нито го твърдя. Но съвсем ясно зная, че Той извърши над мен чудо. И така, нека този случай бъде разгледан сам по себе си и ще даде понятие за Него“. После, когато отново Го питали: *Какво ти направи?*, поставяйки във вина на Спасителя това, че Той извършил намазването с калчицата в събота, този човек разбрал, че те го питат не за да разберат истината, а за да Го обвинят, и им отговорил с укор: „Не искам да говоря повече с вас, защото много пъти ви казах и вие не чухте“. После, което особено можело да ги уязви, добавя: *Да не би и вие да искате да Му станете ученици?* Очевидно, самият той желае да бъде Негов ученик. Шегувайки се и присмивайки им се, казва тези думи спокойно; а това показва смела и безстрашна душа, небояща се от тяхното беснееие. На обидата му те казват: *Ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици*. И тук явно лъжат. Защото, ако бяха Моисееви ученици, щяха да бъдат и Христови, както и Сам Той им казва: *Ако да бяхте вярвали на Моисея, щяхте да повярвате и на Мене* (Йоан. 5:46). Не казали: „чували сме“, а: „знаем, че на Моисея е говорил Бог“, макар това да им били предали предците. А за онова, което приели по слух, казват: „Знаем го със сигурност“, а Този, Чийто чудеса видели с очите си и Чийто божествено и небесно учение чули сами, наричат измамник (Йоан. 7:12). Виждаш ли до какво безумие ги довела злобата им.*

(30-33) *Отговори човекът и им рече: това е и чудното, че вие не знаете, откъде е, а ми отвори очите. Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но който почита Бога и върши*

волята Му, тогава слуша. Открай век не се е чуло, някой да е отворил очи на слепороден. Ако Той не беше от Бога, не можеше да направи нищо. „Вие - казва, - иудеите, отхвърляте моя Изцелител поради това, че уж не знаете, откъде е. А аз казвам, че Той е още по-достоеен за удивление, затова че, без да е от числото на знатните между вас и славни хора, може да извършва такива дела, които съвършено ясно свидетелстват, че Той владее някаква висша сила и не се нуждае от никаква човешка помощ“. - После, тъй като преди това някои от тях казали: *Как може грешен човек да върши такива чудеса*, той се хваща за това тяхно осъждане и им припомня собствените им думи. "Ние - казва - всички знаем, че Бог не слуша грешници, а слуша този, който Го почита и изпълнява волята Му". Забележи оттук, как той не само отстранява греховете от Господа, но Го представя като велик Божий угодник, като вършец всичко според Неговата воля, когато казва: „*който почита Бога и върши волята Му*. По-нататък, знаейки, че те искат да омаловажат чудото, той с пълно разбиране проповядва за благодеянието. „Ако Той не беше от Бога, нямаше да може да извърши такова чудо, каквото от създаването на света никой не е извършвал. Ако и да са се отваряли очите на слепи, те са били увредени не по рождение, а от някаква болест. Но стореното сега е нещо нечувано. И така, очевидно е, че извършилият такова чудо е повече от човек“. - Някои изпадат в студено и изтънчено разискване. „Как - казват, - е казано, че Бог не слуша грешниците? Той е човеколюбец. И какво - казват - значат тук думите: *Бог не слуша грешници?*“. На такъв въпрос не би следвало и да отговаряме. Въпреки това е нужно да кажем, че чрез тези думи - *Бог не слуша грешници* - се изразява мисълта, че Бог не дава на грешници сила да вършат чудеса. Защото Божият Дух не ще почне да обитава в тяло, обложено с грехове. А тези, които искрено и от сърце просят за себе си опрощение на греховете, Бог ги изслушва не като грешници, а като каещи се. Защото едновременно с изпросването на прошка за себе си те вече са преминали от групата на грешниците в групата на каещите се. Затова справедливо е казано, че *Бог не слуша грешници*. Той не дава на грешниците и благодат да вършат чудеса. Защото, ако и да почнат те някога да просят нещо подобно, как Той ще даде исканото на тези, които вече ненавижда за това, че си присвояват нещо, което изобщо не им прилича? А ако Той слуша молещите за прошка, то ги слуша не като грешници, а като каещи се. - Забележи. След като казал: „ако някой *почита Бога*“, добавил: *и върши волята Му*. Защото мнозина почитат Бога, а не изпълняват Божията воля. А трябва да бъдат заедно едното и другото: и богопочитанието, и изпълнението на Божията воля, иначе казано, вярата и делата, или, както се е изразил апостол Павел: *вяра и добра съвест* (1 Тим. 1:5), накратко казано: съзерцание и деяние. Защото вярата е истински жива тогава, когато с нея има и богоугодни дела, от които произлиза добра съвест, както от лошите дела произлиза порочна съвест. И пак, делата са живи тогава, когато заедно с тях има и вяра, а в разделеността си едно от друго те са мъртви, както е казано: *вярата без дела е мъртва* (Иак. 2:26), и делата без вяра - също. Забележи и това, каква смелост дава истината на един беден, с нищо незабележим човек, и той изобличава великите и славните между иудеите. Толкова голяма е силата на истината, докато лъжата е твърде страхлива и несмела.

(34-38) *Отговориха му и рекоха: ти цял в грехове си роден, и ти ли нас учиш? И го изпъдиха вън. Исус чу, че го изпъдили вън и, като го намери, рече му: ти вярваш ли в Сина Божий? Той отговори и рече: кой е, господине, та да повярвам в Него? Исус му рече: и видял си Го, и, Който говори с тебе, Той е. А той рече: вярвам, Господи! И Му се поклони.* Докато се надявали, че този човек ще каже нещо в тяхна угода, го викали и питали, и при това - неведнъж.

Но когато от отговорите разбрали, че той не мисли като тях, а е благоразположен към истината, го унижават, като *роден в грехове*. Съвсем неразумно го обиждат със слепотата му и мислят, че той, като много грешен и преди раждането си, бил осъден да се роди сляп, което е неоснователно. - Като синове на лъжата, изгонват него, изповедника на истината, вън от храма. Но това му послужило за добро. Изгонили го от храма, а Господ на храма веднага го намерил. Обезчестили го заради мнението му в полза на Христа, а той бил удостоен да познае Божия Син. *Иисус* - е казано - *го намери*, подобно на подвигоположник, който приема борец, силно изнемогнал и увенчан. И какво казва? - *Ти вярваш ли в Сина Божий?* Защо пита за това, след като той толкова спорил с иудеите, толкова говорил в Негова защита? Не поради незнание прави така, но поради желание да научи слепеца на познание за Самия Себе Си. Преди това той изобщо не Го бил виждал, не Го видял и след изцелението си, защото иудеите го влачели насам и натам. Сега Господ го пита, та чрез въпроса за това, Кой е Синът Божий, съвсем на място да посочи Самия Себе Си. Заедно с това му показва и че високо цени вярата му, казвайки сякаш така: „Толкова хора са Ме оскърбявали, но Аз ни най-малко не им вменявам това. За едно се грижа - за вярата". - „Господи, Кой е Този Син Божий?" - с любов Го пита той. Иисус отговаря: „Той е Този, Когото ти видя и Който говори с теб". Не казал: „Това съм Аз, Който те изцерих и Който ти казах: *иди се умий*", но отначало говори прикрито и неясно: *И видял си Го*, а после - и по-ясно: *и Който говори с тебе*. Господ изглежда казал с цел: *И видял си Го*, с тази именно цел - да му напомни за изцелението и за това, че от Него е получил способността да вижда. И той веднага повярва и проявява на дело гореща и истинска вяра, покланя се и на дело потвърждава думата, че Го прославя като Бог, защото законът повелява на израилевите синове да се покланят само на Бога (Втор. 6:13). - Забележи, че това чудо се извършило и в духовен смисъл. Въобще всеки човек бил *сляп от рождение*, тоест от подчинението на раждането, с което е съединено тлението, защото откакто сме осъдени на смърт и размножаване чрез страстно раждане, оттогава над нашите мислени очи сякаш се е разпрострял някакъв тъмен облак и може би тази кожена дреха, за която споменава Свещеното Писание (Бит. 3:21). Сляп бил в частност и езическият народ. И той бил *сляп от рождение*. Например елините от това, че обоготворили ражданото и тленното, станали слепи, според казаното: *и неразумното им сърце се помрачи* (Рим. 1:21). Така и персийските мъдреци (магове) прекарвали живота си в тълкувание на ражданията, и на рождените дни. - Иисус *видя* този слепец, тоест всеки човек въобще, или езичниците - в частност. Тъй като слепецът не можел да види Твореца, то Той поради добросърдечие на милостта Си, Сам *ни посети Изток свише* (Лук. 1:78). А как го видял? *Като минаваше*, тоест не като бил на небето и, по думите на пророка, се навел от небето и погледнал с внимание към синовете човешки (Пс. 13:2), а като се явил на земята. И в друг смисъл: *като минаваше*, видял езичниците, тоест след като не бил дошъл предимно при тях. Защото Той дошъл при *загубените овци от дома Израилев* (Мат. 15:24), а после, сякаш мимоходом, погледнал и към езичниците, седящи в мрака на пълното незнание. - Как лекува слепотата? Като *плюнал на земята и направил калчица*. Защото, който повярва, че Словото слязло в светата Дева като капка, капнала на земята, той ще помаже мислените си очи с капчицата от плюнка и земя, тоест с единия Христос, състоящ се от божество за знак символ, на което служи капката и слюнката, и от човечеството, за знак, на което служи земята, от която е тялото на Господ. Ще спре ли лечението с приемането на вярата? Не, но трябва да отидем и на Силоам, извора на кръщението, и да се кръстим в Пратения, тоест в Христа. Защото всички ние,

които сме се кръстили духовно, в Христа се кръстихме. А който се кръсти, той след това ще бъде подложен и на изкушения. Може би заради изцерилия го Христос ще го поведат *пред царе и управници* (Лук. 21:12). Затова трябва да бъде твърд и непреклонно да стои в изповядването: да не се отрича поради страх, но ако се наложи, да бъде и отлъчен и изгонен от синагогата, според казаното: *ще бъдете мразени от всички народи, заради Моето име и ще ви изгонят от синагогите* (Мат. 24:9; Йоан. 16:2). Ако хората, враждуващи против истината, *изгонят* нейния изповедник и го отдалечат от свящото и скъпото за него, тоест от богатството и славата, то ще го *намери* Иисус и когато бъде обезчестен от враговете, тогава ще бъде особено почетен от Христа с познание и най-основателна вяра. Защото тогава най-много ще се *покланя* на Христа като на видим Човек и като на истински Син Божий. Защото не е един Синът Божий и друг - Синът на Мария, както нечестиво хулел Несторий, но Синът Божий и Синът Човешки са едно и също Лице. Виж. Когато бившият слепец попитал: *Кой е Синът Божий, та да повярвам в Него?*, тогава Господ отговорил: *И видял си Го, и Който говори с тебе, Той е.* А кой говорил, ако не родилият се от Мария? Той е и Синът Божий, а не са двама различни. Затова и света Мария е наистина Богородица. Защото тя родила Сина Божий, станал плът, неразделен и единен в две естества, Който е Христос Господ.